

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Fkf.256/2020/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. április 21. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt fk. Terhelt ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2020. október 8. napján kihirdetett 20.Fk.28/2020/8. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fiatalkorúak fogházában állapítja meg, a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre leszállítja.

A vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 303.158 (háromszázháromezer-százötvennyolc) forintra mérsékli, s megállapítja, hogy 8.000 (nyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a folytatólagos tárgyalás határnapját a bevezető részben is 2020. október 8. napjában jelöli meg.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapest Környéki Törvényszék 2020. október 8. napján kihirdetett 20.Fk.28/2020/8. számú ítéletével fk. Terhelt vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntette kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata]; s ezért őt 1 év – fiatalkorúak börtöne végrehajtási fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll. A végrehajtás elrendelése esetére rögzítette a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve. Kötelezte továbbá a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen – melyet az ügyészség tudomásul vett – a vádlott és védője részbeni megalapozatlanság miatt, eltérő (súlyos testi sértés büntette) minősítés, valamint a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.889/2020/5. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fiatalkorúak fogházában történő megállapítására, egyebekben pedig annak helybenhagyására tett indítványt. Az átirat utalt a védelmi fellebbezések iránya okán a felülbírálat teljességére és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, s a tényállást megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg. Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontja szerint irathú, okszerű bizonyíték értékelő tevékenységével, s a bűnösségre vont következtetéssel, valamint a cselekmény jogi minősítésével is. Utalt arra, hogy a jogi indokolás mindenben megfelel a követendő bírói gyakorlatnak. A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények alapján nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére. Észlelte ugyanakkor, hogy az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező döntések közül a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározására törvténysértő módon került sor, azt indítványozta a Btk. 110. § (2) bekezdése alapján fiatalkorúak fogházában megállapítani.

[4] A védő fellebbezésének – határidőn túl benyújtott – írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal tartotta fenn.

Hivatkozott az elsőfokú ítélet részbeni, iratellenességből és téves ténybeli következtetésből eredő, Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja szerinti megalapozatlanságára, melyet arra vezetett vissza, hogy a törvényszék a vádlott következetes védekezésével szemben a tényállást a sértett és az érdekkörébe tartozó tanúk ellentmondásos vallomásaira alapította. A védő a terhelt és tanú 2 tanú vallomásai közötti ellentmondásokat csekélyebb jelentőségüként értékelte, melyeket az eltelt idő megfelelően indokolt.

[5] Elfogadhatatlannak tartotta ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság fk. Terhelt vádlott védekezését túlnyomórészt azért nem fogadta el, mert nevezett élt a Be. 185. §-ában biztosított jogával, illetve, mert második kihallgatásakor a gyanúsítása ellen érdemi indokolás

nélkül jelentett be panaszt, mely az ítéletben írtak szerint azt mutatta, hogy maga sem bízott védekezésének alaposságában. Ezzel kapcsolatban a védő hangsúlyozta, miszerint abból, hogy a terhelt az eljárási törvény által biztosított joggal élni kíván, számára hátrányos következtetés nem vonható le, illetve, hogy a Be. 372. §-a, de más rendelkezése sem rögzíti, hogy a gyanúsítás elleni panaszt a terhelt indokolni köteles.

[6] Ezen túlmenően álláspontja szerint a törvényszék nem adta átütő, aggálymentes indokát annak, hogy miért alapította a tényállást a sértett és társai vallomására, főként úgy, hogy a vádlotti előadást tanú 2 tanúvallomása és az igazságügyi szakértői vélemény sem zárta ki. Ezért a terhelti előadásnak megfelelően a tényállást módosítani szükséges a szűrés elkövetési mechanizmusa tekintetében.

[7] Ebből pedig, miután eszerint a kés elővételére „elijesztés” szándékával került sor, így a be nem következett életveszélyes eredmény tekintetében védencét gondatlanság sem terhelheti, így a helyes minősítés a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti testi sértés büntette.

[8] A büntetés kiszabása körében azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 106. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely azt tartalmazza, hogy fiatalkorúak esetében a büntetés és intézkedés célja elsősorban az, hogy a fiatalkorú helyes irányba fejlődjön, a társadalom hasznos tagja legyen, figyelmen kívül hagyta. S ez alapján, tekintettel a büntetlen előéletére, a változatlan minősítés mellett a cselekmény kísérleti szakban rekedésére, az időmúlásra és a sértetti közrehatásra, valamint a környezettanulmány megállapításaira, a büntetés enyhítése indokolt. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát érintően maga is egyetértett a fellebbviteli főügyészségi átiratban írtakkal.

[9] A fellebbezések közül kizárólag a vádlott és védő fellebbezésének enyhítést célzó része vezetett részben eredményre.

[10] A vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában, s miután nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, de a vádlott és a védő sem indítványozta, így a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és járványügyi készülségről szóló 2020. LVIII. törvény 188. §-ára figyelemmel, a 211. § (1) és (2) bekezdése alapján a fellebbezés tanácsulésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

[11] A másodfokú bíróság a vádlotti és védői fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel a védelmi jogorvoslati nyilatkozat tényállást támadó, felmentést is célzó tartalmára, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

[12] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék az általános és a fiatalkorúakra vonatkozó külön perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2)

bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[13] A vádlott és a tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént, az okiratokat, iratokat is tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvosszakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette. Egyúttal igen körültekintően járt el akkor is, mikor a vádlott védekezésére is figyelemmel a sértett sérülései vonatkozásában szakvéleményt készítő orvosszakértőt – a Be. 529. § (1) és (2) bekezdésben foglalt rendelkezéseket betartva – a tárgyaláson is meghallgatta.

[14] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy Sértett, valamint tanú2 és tanú3 tanúk esetében a Be. 167. § (5) bekezdés utolsó fordulatra figyelemmel törvénysértően (és a későbbi tanúvallomásaik tükrében szükségtelenül) került sor rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozataik bizonyítékként történő értékelésére. A hivatkozott rendelkezés szerint ugyanis nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, ügyészség, a nyomozó hatóság a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. S az egységes joggyakorlat minden esetben lényeges sérelemnek tekinti, amennyiben a tanúk meghallgatása tanúzási figyelmeztetés nélkül történt. S miután a rendőri jelentésbe foglaltakra a nyomozóhatóság, és az elsőfokú bíróság tanúkénti kihallgatásuk során sem nyilatkoztatta az érintetteket, így a felhasználást a Be. 177. § (3) bekezdése sem alapozhatta meg.

[15] Az ezzel kapcsolatos megállapításokat ezért az ítéltábla mellőzte (elsőfokú ítélet [36] bekezdés első mondat, [45] bekezdés első mondat, [49] bekezdés első mondat), ez azonban érdemi jelentőséggel nem bírt, miután e jelentések olyan tartalommal, melyek e tanúk későbbi vallomásaiban ne szerepeltek volna, nem bírtak.

[16] Az elsőfokú ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjával összhangban tartalmazza a vádra való utalást azzal, hogy a vádirati tényállás leírása a megállapított, lényegében azzal egyező ítéleti tényállás tükrében, szükségtelen volt.

[17] A terhelt személyi körülményeire, ellene folyó büntetőeljárásra vonatkozó adatokat (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) a környezettanulmány és az erkölcsi bizonyítvány, határozat kiadmány alapján kiegészíteni, pontosítani volt szükséges:

- A vádlott jelenleg is édesanyjával és bátyjával él közös háztartásban, egy az édesanya tulajdonát képező 56 négyzetméteres családi házban. Bünt megelőzési szempontú veszélyeztetettségi foka alacsony.

- Az ellene folyó másik büntetőeljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2021. február 23. napján kelt 421.T.Bpk.50.356/2021/3. számú büntetővégzésével társtettesként elkövetett garázdaság büntette és társtettesként elkövetett testi sértés vétsége miatt vele szemben 224 óra közérdekű munka büntetést szabott ki. Elkövetési idő: 2019. augusztus 20.

[18] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényegében megalapozott, annak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjából (a tényállás hiányosságából) eredő részbeni megalapozatlansági hibája a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok alapján kiküszöbölhető volt, ezért az ítéltábla az [5] bekezdés utolsó mondatát annyiban egészítette ki, hogy fk. Terhelt vádlott a szűrés végrehajtásakor a sértettel szemben helyezkedett el.

[19] Az így kiegészített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[20] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint lényegében teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el. E körben túlnyomórészt helytálló érvek alapján vetette el a vádlott védekezését, s a másodfokú bíróság megítélése szerint nem vétett logikai hibát. Sértett és az érdekkörébe tartozó tanú² és tanú³ tanúvallomásainak összevetésekor, a szűrés véghezvitelét érintő megállapításoknál a sértetti vallomás elfogadásakor sem. Márpedig ez utóbbiból a terhelt jogos védelmi helyzetet is felvető állításainak elvetése egyértelműen következik.

[21] Az eltérő minősítést célzó fellebbezés tehát valójában az elsőfokú bíróság – logikai szabályoknak megfelelő, törvényes – bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, s ekként megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[22] Ugyanakkor a terhelti vallomás értékelésénél az elsőfokú ítélet [13] bekezdésében írtakat mellőzni kellett, mert ahogy a védői beadvány helytállóan mutatott rá, a büntetőeljárási törvény által biztosított jogának igénybevétele, így a Be. 39. § (1) bekezdés f) pontjában hivatkozott vallomás tételének megtagadása, a hátrányára nem szolgálhat. Ugyancsak értelmezhetetlen a vallomás hiteltérdemlőségét az alapján megkérdőjelezni, hogy a gyanúsított a nyomozás során neki biztosított gyanúsítás elleni panaszjoggal a Be. rendelkezéseivel összhangban úgy élt, hogy ezzel kapcsolatos jogorvoslati nyilatkozatát külön nem indokolta.

[23] A fellebbezésben írtakkal szemben ugyanakkor a vádlotti védekezés elvetését nem ez alapozta meg. Ezt meghaladóan ugyanis a törvényszék a Be. 167. § (1)-(4) bekezdésben írt, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően, helyesen járt el, amikor a történetek lényegét is érintő terhelti vallomásmódosításoknak, melyre nevezett meggyőző magyarázattal nem szolgált, a szavahihetőségét is befolyásoló jelentőséget tulajdonított, annak ellenére, hogy a terhelti vallomás kiegészítése, módosítása nem tilalmazott. A terhelti vallomástétel jogából ugyanis, mely természetesen annak

módosítását, megváltoztatását is magában foglalja, az előadások tartalmi helytállósága nem következik.

[24] Ugyancsak nem tényyszerű azon védői okfejtés, mely szerint fk. Terhelt vádlott és az érdekkörébe tartozó tanú 2 vallomásai között csak apróbb, az eltelt idővel kellően magyarázható ellentmondások voltak. Az a tény, hogy a sértett és a vele levő személyek üldözésének, s ekként a menekülésüknek módjáról, a szűrés helyszínéről teljesen ellentétesen vallottak, állításaik helytállóságát alapjaiban kérdőjelezte meg, miközben a sértett és az érdekkörébe tartozó tanúk e körben tett előadásai egyezők, a helyszíni szemle jegyzőkönyv által alátámasztottak voltak.

[25] Nincs jelentősége annak sem, hogy tanú 2 tanú a szűrésről illetően a vádlotti előadást nem cáfolta, miután úgy nyilatkozott, hogy azt nem látta. Emellett nem alapos az orvosszakértői vélemény megállapításaira hivatkozás sem, miután az szakértői szempontból nemcsak a terhelti, de a sértetti elmondás alapján történt elkövetést sem zárta ki.

[26] A tényállás kiegészítése az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése körében tett megállapításaiból egyértelműen következett, csak ennek tényállásban való rögzítése elmaradt, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[27] A megállapított tényállás alapján a jogos védelmi helyzet fel sem merülhet. Ezzel összefüggésben – a jogos védelem korlátairól szóló 4/2013. Büntető Jogegységi Határozatban írtakra figyelemmel – az emelendő ki, hogy a jogos védelmet megalapozó jogtalan támadás egyben feltételezi az elhárítás jogszerűségét is. Ekként minden olyan helyzet, s ilyennek tekintendő a támadás kiprovokálása, a verekedésre felhívás, illetőleg annak elfogadása, mely mindkét felet a jogtalanság talajára helyezi, s megfosztja a védekezés jogszerűségétől, kizárja a jogos védelem megállapítását is.

[28] A fentiek szerint irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett fk. Terhelt vádlott bűnösségére, és törvényesen került sor a cselekmény jogi minősítésére is.

[29] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakkal összhangban vont következtetést a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékára.

[30] A terhelt azon magatartása, hogy Sértettet szemből hasba szúrta, egyértelműen testi sértés okozására irányuló egyenes szándékra utal. A kés használata a súlyosabb, akár életveszélyes eredménnyel járó sérülés okozásának reális lehetőségét (az életfontos, sérülékenyebb érzékszervek megsértésének lehetőségét) – melynek elmaradása nem a vádlott akaratlagos magatartásán múlt – fel kellett ismernie, azonban eziránt közömbösen, a be nem következett eredmény tekintetében tehát eshetőlegesen szándékkal cselekedett. Megjegyzendő, hogy a szűrés vetületében a hasi verőér és az alsó körkörös visszér rendkívül közeli elhelyezkedése folytán, s a sértett mozgására, a vádlott és sértett elhelyezkedésére és arra is

figyelemmel, hogy a szúrás pontos erőbehatásának, ilyen fokú irányzottságának lehetősége nem is állt fenn, a tudattartalomra és a szándékra vont következtetés szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a szúrás a hasüreget nem nyitotta meg, hiszen az életveszélyes sérülés bekövetkeztének reális lehetősége adott erőbehatás mellett fennállt. A cselekménynek a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletként történt minősítése tehát törvényes.

[31] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából feltárta, azonban azok több tekintetben helyesbítésre, pontosításra szorultak.

[32] A használt eszköz adott esetben különösen veszélyes voltát megalapozó adatok hiányában, önmagában az, hogy azzal a súlyosabb eredmény bekövetkezésének a veszélye is fennállt, a vádlott terhére rótt minősítés tükrében, kétszeres értékelést jelentene, ezért ezt a súlyosító tényezők közül mellőzni kellett. Ugyanígy a megállapított tényállás szerint téves az elkövetés orvul kivitelezésére, mint súlyosító körülményre hivatkozás.

[33] Az enyhítő körülmények körében pedig fiatalkorú elkövetőnél a büntetlen előélet nem értékelhető (56/2007 BK vélemény II/1., 4. pont), s ugyanígy a testi sértésre irányuló egyenes szándék esetében az eredmény tekintetében fennálló eshetőleges szándék sem szól a terhelt javára. További enyhítő körülmény azonban az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időre is figyelemmel az időmúlás, valamint a kismértékű sértetti közrehatás.

[34] Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján, azokat a cselekmény tárgyi súlyával is összevetve, az elsőfokú bíróság helyesen, a büntetési kiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a büntetés nemét. A fiatalkorú esetében ugyanis a Btk. 106. § (1) bekezdése értelmében a büntetés vagy alkalmazott intézkedés célja elsődlegesen a helyes irányba fejlődés elősegítése.

[35] Erre, de a terhére rótt cselekmény tárgyi súlyára, az elkövetés garázda módjára, s az ellene ugyancsak erőszakos jellegű cselekmény miatt indult büntetőeljárásra figyelemmel az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett az elkövetés idején fiatalkorú, de a 17. életévét már két hónappal korábban betöltött fk. Terhelt vádlott tekintetében szabadságvesztés büntetés kiszabásáról, s annak tartama is összhangban áll a büntetékiszabási tényezőkkel. A cselekmény jellegét, a kísérleti szakban rekedést, a sértetti közrehatást, s nem utolsósorban a terhelt környezettanulmányban is kiemelt csekély veszélyeztetettségét tekintve a szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésének helytállósága sem kérdőjelezhető meg. Ugyanakkor az ítéltábla az enyhítő tényezők nagyobb számát, nyomatékát, az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett további időmúlást szem előtt tartva lehetőséget látott a próbaidő 1 évvel történő mérséklésére.

[36] Ahogy arra a fellebbviteli főügyészségi átirat helytállóan mutatott rá, az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát törvénysértően határozta meg, azt az ítéltábla a Btk. 110. § (2) bekezdése értelmében fiatalkorúak fogházbüntetésére helyesbítette.

[37] A végrehajtás elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítása, továbbá a pártfogó felügyelet elrendelése törvényes, a törvényszék az e rendelkezések alapját képező törvényhelyekre is pontosan hivatkozott.

[38] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések azért szorultak módosításra, mert a törvényszék a kirendelt védő felkészülési díját a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII.27.) IM rendelet (továbbiakban R.) 7. § (2) bekezdése szerinti felkészülési díjat a nyomozás során megállapított és utalványozott 8.000 Ft felkészülési díj figyelmen kívül hagyásával, tehát 8.000 Ft-tal magasabb összegben határozta meg. Ezen jogszabálysértően megállapított felkészülési díj megfizetésére a Be. 574. § (2) bekezdése szerint a vádlott nem kötelezhető, ezért az őt terhelő bűnügyi költség összegét ennek megfelelően az ítéltábla csökkentette és megállapította, hogy azt az állam viseli.

[39] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta. Egyben az elsőfokú ítélet bevezető részében tévesen megjelölt tárgyalási határnapot 2020. október 8. napjára helyesbítette.

[40] Figyelemmel a védő által benyújtott fellebbezés indoklásra, a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 211. § (3) bekezdésére, valamint a R. 2. § (1) bekezdésére, 7. § (1), (2) és (3) bekezdésére és 9.§ (2) bekezdésére, a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költséget, s a Be. 574. § (1) bekezdése értelmében kötelezte fk. Terhelt vádlottat annak megfizetésére.

[41] A R. 7. § (2) bekezdése szerinti felkészülési díj megállapítását az zárta ki, hogy az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozat meghozatalakor már döntött a R. 7. § (3) bekezdése szerinti felkészülési díj ügyenkénti legkisebb összegének (18.000, - Ft) megállapításáról, s annak utalványozása is megtörtént, ráadásul oly módon, hogy annak során a törvényszék figyelmen kívül hagyta a nyomozás során felkészülési díjként megállapított és utalványozott 8.000, Ft-ot. Az iratokból kitűnően jelen ügyben a védő részvételével tartott eljárási cselekmény 14 óra terjedelemben történt, melyre tekintettel a R. 7. § (2) bekezdése alapján járó felkészülési díj (a jelenléti díj húsz százalékának megfelelő) összege az elsőfokú bíróság által már megállapított és utalványozott, a felkészülési díj ügyenkénti legkisebb, a R. 7. § (3) bekezdésében meghatározott (ügyvédi óradíj háromszorosának megfelelő) összegét értelemszerűen nem éri el. Márpedig a R. 9. § (2) bekezdése azt tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozat meghozatalakor rendelkezik a felkészülési díj 7. § (3) bekezdésében meghatározott legkisebb összegét el nem érő részének a megfizetéséről; s ha ezt követően a büntetőeljárás folytatódik, a továbbiakban a bíróság a 7. § (2) bekezdésében meghatározott felkészülési díjról mindaddig nem rendelkezik, amíg ezen felkészülési díjak összege nem éri el a felkészülési díj 7. § (3) bekezdésben meghatározott legkisebb összegét.

Budapest, 2021. április 21.

dr. Magócsi István s.k.
s.k.

dr. Raczky Katalin s.k.

Barabásné dr. Birinyi Andrea

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.Fk.28/2020/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Fkf.256/2020/6. számú ítéletében írt változtatással 2021. április 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. április 21.

dr. Magócsi István s.k.

a tanács elnöke